

faa ligger 7 Aar tilbage i Tiden, i hvilken Tid den Vedkommendes Tilstand kan have forandret sig ganske overordentligt. Det ærede Thing kan jo ikke have nogen som helst Mening om, hvor vidt Finantsministeriet vilde have tilstaaet denne Invalidenten af ham begjærede Understøttelse, naar han havde henvendt sig til Ministeriet derom i Stedet for blot at sende Andragendet til Folkethinget. Det Naturlige vilde jo være, at Andragendet var kommet til rette Vedkommende, nemlig Invalidentbestyrelsen, og derefter, naar denne ikke havde taget Hensyn til det, til Finantsministeriet, og først, naar dette havde underkendt hans Berettigelse, burde Andragendet være sendt til Folkethinget. Under disse Omstændigheder anser jeg en Henviisning til Finantsministeriet for at være ikke ganske rigtig; det forekommer mig, at man nødvendigvis maa holde paa, at Vedkommende først andrager paa rette Sted, og først naar Andragendet ikke der bliver godkendt, indgiver sit Andragende eller sin Klage, hvad Navn man nu vil give det, til Thinget. Heller ikke om dette Invalidentilfælde kan jeg i og for sig have nogen som helst Mening, da den sidste Afgjørelse jo er fra 1871, altsaa 7 Aar gammel, og der som sagt ikke senere har foreligget mig Noget som helst derom. — Det sidste Andragende, som er henvist til Finantsministerens Afgjørelse, det under Nr. 43, har jo en helt anden Karakter. Det er jo et Andragende fra 2 pensionerede Haandværkere under Værftet om, at der maa tillægges dem en højere Pension end den, der er bleven dem tillagt ved deres Afled. Dette Andragende har en noget anden Karakter, idet det jo gaar ud paa, at den Fremgangsmaade, der ikke alene i dette, men i alle lignende Tilfælde er fulgt af Finantsministeriet ved Beregningen af Pensionen, er urigtig; jeg tror ikke at have misforstaaet, at det i dette Tilfælde er Meningen, at selve Finantsministeriets Beregning af Pensionen er urigtig, medens det derimod i det første Tilfælde, jeg omtalte, ligesaa utvivlsomt for mig var Meningen, at der ikke i det Tilfælde var Feil i Beregningen, men at kun Billighed talte for en Forhøielse. I ethvert Tilfælde gik den ærede Rigsdagsmands for Kjøbenhavn 5te Valgtreds (Vilde) Udtalelse bestemt i den Retning, at det var en rigtig Forstaaelse af Udtrykkene i § 3 i Loven af 20de November 1876, som havde ført til denne lavere Pensionsansættelse. Deri kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret; jeg tror ikke, at § 3 i Loven 20de November 1876 hverken bør eller kan forstaaes paa anden Maade, end som det

er sket af Finantsministeriet. Der er imidlertid et af de Tilfælde, hvor der jo i og for sig Intet kan være i Veien for, at en Lovfortolkning undergives Domstolenes Prøvelse, da det jo her dreier sig ikke om et Skjøn men et Principspørgsmaal. Jeg ser ikke retiere, end at man ved Lønningsklasserne nødvendigvis lige over for disse Pensionsberettigede maa holde sig til den af dem i Virkeligheden oppebaarne Løn, det er det eneste Virkelige og Bestemte, man kan holde sig til. Naar man ser hen til Bestemmelserne i Loven af 15de Mai 1868 om disse Bestillingsmænds Lønning, vil man jo af dens § 5 se, at der ingenlunde i selve Loven er bestemt visse Lønningsklasser. Der er bestemt i Loven, at der maa anvendes et Belsøb, en rund Sum af 124,000 Rd, til at lønne 444 menige Haandværkere; det er Lovens Bestemmelse. Forøvrigt er Fordeelingen deraf administrativ. Ligeledes er der til Politikorpsets Lønning, anvist en rund Sum og til Assistenterne en anden rund Sum. Vi staa altsaa ikke her lige over for Lovbestemte Lønningsklasser. Jeg kan heller ikke antage, at man ved Vedtagelsen af Loven 20de November 1876 har kunnet tænke sig Andet end at det var den virkelige oppebaarne Lønning, der maatte være det Betegnende og Bestemmende for hvad der skulde høre sammen til en Lønningsklasse, at det var ensartet Lønning, der betegnede en Lønningsklasse, uden det tror jeg det vil have ganske overordentlig Vanskelighed at komme til en nogenlunde rimelig Forstaaelse. Jeg vil f. Ex. nævne saadanne Tilfælde, hvor man i en, hvad man ellers vilde betegne som Klasse, har en ældste en mellemstor og en yngste Lønning. Betegnelsen kan være Klasse, men det vil jo dog være aldeles ufornuftigt saa at beregne de tre Aar efter Efterskillingen i den samlede Klasse og ikke efter Tjenesten med den bestemte Lønning, som man har opnaaet. Meningen med Bestemmelsen i Loven af 20de November 1876 er, at der ikke saaledes som for Embedsmænds Vedkommende tages Hensyn til Gjennemsnittet af den i de sidste 5 Aar oppebaarne Løn, men at man i Stedet derfor ser at simplificere den holder sig uden videre til den Løn, Manden har, naar han gaar af, og naturligvis kun tilføjer dette Korrektiv, for saa vidt han har haft denne Løn i tre Aar. Det er denne Forstaaelse af § 3 i Loven af 20de November, som det forekommer mig ikke alene ligger nærmest for, men som egentlig er den eneste, jeg kan forstaa, man kan gjøre gjældende. Med Hensyn til Henviisningen af dette til Finantsministeriet vil jeg sige,